

“BURASI BENİM Odam VE BAŞKA EMO Yok”

EMO ANKARA ŞUBESİ 11, 12 VE 13. DÖNEM YÖNETİM KURULU BAŞKANI ALI YİĞİT İLE 30. YIL ETKİNLİKLERİ KOMİSYONU ADINA ÖMÜRHAN SOYSAL GÖRÜŞTÜ.

Elektrik Elektronik Mühendisi Ömürhan SOYSAL
EMO Ankara Şubesi Örgütlenme Sekreteri
omurhan.soysal@emo.org.tr

Öncelikle hoş geldiniz. Siz Şube Bülteni Yayın Kurulu'nda yer alıyorsunuz. Size de açıklama yapmıyoruz. Zaten röportajlar dizisi de sizin projeniz. Onun için sohbetimize başlayalım. Ali YİĞİT kimdir?

Ben 1959 yılında Ankara, Gölbaşı, Çayırılı Köyü'nde doğdum. Altı kardeşin beşincisiyim. İlkokulu köyde okudum. 1969 yılında Ankara'ya geldik. Orta Okulu Ankara Demirlibahçe Orta Okulu'nda ve Liseyi de Ankara Gazi Lisesi'nde okudum. 1975 yılında da 16 yaşında ODTÜ Mühendislik Fakültesi Elektrik - Elektronik Mühendisliği Bölümü'ne girdim.

Oldukça erken başlamışsınız.

Evet. İlkokula 5 yaşında başladım. Doğal olarak üniversiteye de erken gittim.

Üniversiteden de erken mi mezun oldunuz?

Hayır. Biraz fazla okudum. Sindire sindire.

Nasıl oldu bu iş,

üniversiteye geldiniz ve çok mu sevdiniz?

Hayır. Hepsini okuyarak geçirmedik tabi ki.

Yani solculuk mu yaptınız? Nasıl başladı bu iş?

Babam çiftçiydi. Ancak aydın bir insandı. İlk sol kültürü aileden aldım diyebilirim. Babam köyde CHP'nin temsilcisiydi. O yıllar da Ecevit'in yıldızının parladığı yıllardı. Hem Karaoğlan efsanesinden etkilendim hem de ortaokul ve lise yıllarında Cebeci'de otururken SBF'nin arkasında Cumhuriyet Yurdu vardı, sık sık oraya maç yapmaya giderdik. Oradaki ortamdan etkilendim. Ne olduğunu tam algılamasak ta o dönemdeki mitinglere katılırdık.

O günleri biraz anlatır mısınız? Nasıl bir ortam vardı?

O dönem malûm, çelişkilerin yoğun yaşandığı bir dönemdi. Ben de 16 yaşında kendimi aktif siyasetin içinde buldum. ODTÜ'de o dönemlerde entelektüel birikimin fazla olduğu ve devrimci hareketin güçlü olduğu bir yer. 1968 geleneğinin devamı. Commer'in arabasını yakanların mekânı. 68'in bir çok liderinin yaşadığı bir yer. Ben okula başladığımda 6

aylık bir boykot süreci yaşanmıştı. Stadyumda hâlâ DEVRİM yazılıdır. Bunun yazılması bizden önceydi. Bütün bunlara kayıtsız kalınamazdı. Benim dönemimde de 9 aylık bir boykot süreci yaşandı.

ODTÜ'de Öğrenci Temsilciler Konseyi (ÖTK) diye bir şey vardı. Nasıl bir örgütlenmeydi?

ODTÜ-ÖTK, Türkiye'deki tek -hatta dünyada da örneği yoktur- yasal ve demokratik öğrenci örgütlenmesiydi. Her yıl tüm bölümlerde her sınıf için bir Öğrenci Temsilcisi ve bir de bölüm temsilcisi seçilirdi. Aynı işlem tüm yurtlar için de yapılırdı. Bu seçimler doğrudan demokrasinin işlediği, tüm öğrencilerin katılımına açık seçimlerdi. Bu temsilcilerin tümü ODTÜ ÖTK Temsilciler Meclisi (TM)'ni oluşturuyordu. TM'de yine kendi içinden 7 kişilik Yürütme Kurulu'nu seçerdi. ODTÜ-ÖTK, Öğrenci İşleri Dekanı'na bağlıydı. Kararlar aşağıdan yukarıya doğru demokratik şekilde alınır ve ODTÜ-ÖTK tarafından Öğrenci İşleri Dekanına iletilirdi.

Seçilen temsilciler ne iş yapardı?

Öğrencilerin tüm ekonomik, demokratik sorunlarıyla

ilgilenir ve onlara çözüm üretirdi. O dönemler malûm, ekonomik olanaklar sınırlı. Fotokopi diye bir şey var da çok yaygın değil ve pahalı. Her bölümde Öğrenci Temsilciliği'nin bir mekânı vardı. Buralar öğrencilerin toplanma ve sorunlarını temsilcilere ilettikleri mekânlardı. Buralarda yine giderleri ortaklaşa karşılanmak üzere teksir makineleriyle ders notları çoğaltılır, eski sınavlara ait sorular çözülür ve çoğaltılır ve arkadaşlara dağıtılırdı. O dönemlerde bir dayanışma kültürü vardı. Bireysellik bu denli ön planda değildi. Bildiriler, afişler vb tüm işlemler bu şekilde yapılırdı. Temsilciliklerde çay ocaklarımız vardı. Buralarda biriktirilen paralarla ihtiyacı olan arkadaşlarımıza destek olunurdu. Ben de bu sürecin içerisinde aktif olarak yer alanlardan biriydim. Benim de iyi bir eski sınav soruları ve ders notlarından oluşan arşivim vardır. Hâlâ saklarım.

Ne oldu ODTÜ ÖTK'ya?

12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nden sonra ODTÜ-ÖTK ve tüm bölümlerdeki Öğrenci Temsilciliği mekânları kapatıldı. Ancak öğrenciler Ekim 1980'de de örgütlülüklerine sahip çıktılar ve seçimlerini yine de yaptılar. Jandarma seçimi yaptırmayacağını, ÖTK'nın yasak olduğunu duyurmuştu. O günü hatırlıyorum. Geceden tüm seçim sandıklarını hazırlamıştık. Sabah ilk dersin bitiminde sandıkları sınıflara getirdik ve seçimleri yaptık. Bu da zaten son seçimler oldu. Daha sonra da ODTÜ ÖTK adı yasak örgütler listesinde olduğundan tarih oldu. Demokratik üniversite modelinin öğrenci ayağını oluşturan bu güzel model de tarihe karıştı.

Sizin bir de cezaevi süreciniz var. Nasıl oldu bu?

12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nden sonra okul içerisindeki jandarma ve polis

baskısı artmıştı. Sıkıyönetim ilân edildiğinden beri jandarma hep okuldaydı ancak 12 Eylül'den sonra okul içinde sivil polis sayısı oldukça artmıştı. Her gün birileri gözaltına alınıyor, tutuklanıyordu. Bir gün bir grup arkadaşla birlikte bizi de yurttan alıp götürdüler. Uzun emniyet süreçlerinin ardından Mamak Askeri Ceza Evi'nde kaldım. Yargılanmamız sonucunda beraat ettik ve yeniden okula döndüm ve 1984 yılında mezun oldum.

EMO ile tanışma süreci nasıl oldu?

Bu tanışma aslında öğrencilik yıllarına dayanır. EMO, o günlerde de bugünkü EMO-Genç uygulamasına benzer bir uygulama yapıyordu. Ben de bu ilişkiler içerisinde EMO'ya gelip gidiyordum. Tanışıklığım eskidir. Ancak aktif olarak katılmam 1985 yılında oldu. Mezun olduktan sonra sevgili Ahmet VAROL ağabeyin yanında çalışıyordum. O beni bir Danışma Kurulu Toplantısı'na getirdi. Geliş o geliş. 1985 Ağustos'unda askere gittim ve askerlik dönüşünden sonra da EMO Ankara Şubesi süreçlerinde aktif olarak yer almaya başladım.

İlk yöneticilik ne zaman başladı?

1988 yılındaki EMO Ankara Şubesi seçimlerinde Kaya BOZOKLAR'ın başkan adaylığındaki DEVRİMCİ Listeden ben de aday oldum. O dönemde sosyal demokrat arkadaşlar seçimlere Ufuk ATAÇ'ın başkan adaylığında ÇAĞDAŞ MÜHENDİSLER adı altında ayrı bir listeye katıldılar ve şube tarihinde ilk (tek örnektir) kez MESLEKTE BİRLİK Grubu seçimi kazandı.

Peki daha sonrası nasıl başladı?

Daha sonrasında biz bir grup arkadaşla özel bir çalışma grubu oluşturduk ve iki yıl boyunca sistematik bir çalışma yaptık. (Bu çalışma grubu 1992 yılında DEVRİMCİ

DEMOKRAT PLATFORM - DDP adıyla EMO Ankara Şubesi'nde bir düşünce grubu olarak varlığını sürdürmektedir.) 1990 yılında seçim süreci geldiğinde de sosyal demokrat arkadaşlarla da işbirliği yaparak DEMOKRAT MÜHENDİSLER adı altında Şaban FİLİZ başkanlığında bir listeye seçimlere katıldık ve kazandık. Ben de 1990 yılında Yönetim Kurulu Sekreteri olarak ilk şube yöneticiliğine başladım. Daha sonra 1992, 94 ve 96 yıllarındaki seçimlere DEMOKRAT MÜHENDİSLER olarak benim başkan adaylığımdaki listelerle katıldık ve bu seçimlerde başarılı olduk.

1990, 1992 ve 1996 seçimlerinde DEMOKRAT MÜHENDİSLER ortak listeye katıldık. Ancak 1994 seçimlerine ÇAĞDAŞ MÜHENDİSLER ayrı listeye katıldı.

Biraz o dönemleri anlatır mısınız, nasıldı?

Maddi olanaklar bu günkü gibi değildi. Strazburg Caddesi'nde 1 salon ve 1 odadan oluşan küçük bir ofis vardı. Tüm personel işten ayrılmıştı. 3 masa, 1 daktilo, 1 kasa vb basit bir ofisten oluşan bir yerdi. Yönetim Kurulu nöbetleşe gelip giderek gündelik evrak akışını sağlamaya çalışıyorduk. Sonrasında elinde bir faturayla gelen alacaklılarla uğraşıyorduk. Gelirler son derece kısıtlıydı. Sonrasında yeni personeller aldık ve şube yavaş yavaş ofis görünümünü aldı ve faaliyetlere başladık. Bizi en çok zorlayan şey de personel maaşları ve kira ödemeleriydi. Geçici personellerle, elde makbuz üyeleri dolaşarak aidatları elden tahsil ediyor ve bu şekilde faaliyetleri sürdürüyorduk. Biraz ekonomik durum düzelinece EMO Genel Merkezi üstünde bir daireye taşındık. Sonrasında da AST'ın üstündeki yere, yanlış hatırlamıyorsam 1995 yılında da Menekşe Sokak'taki yerimize taşındık.

1988'de (Meslekte Birlik Grubu'nun Kazandığı) Seçim Yenilgisinin Temel Nedeni; Demokrat Kesimdeki Dağınıklık ve Genel Kurullara Sorumsuzca Birden Fazla Listeyle Gidilmesi. Yani Demokrat Kesimin Toplam Oyu Fazlaydı. Ancak Bölünmüş Yapı Nedeniyle Seçim Kaybedilmişti.

İlk öğrenci komisyonunu şube olarak biz oluşturduk. Daha sonraki dönemlerde bu uygulama yaygınlaştı ve bugünkü EMO-Genç adı altında kurumsal kimliğe büründü. Yine meslek içi eğitimlere yöneldik ve bugünkü anlamda olmasa da eğitimleri de kurumsal bir kimliğe büründürdük.

Çok kurumsal olmasa da topraklama ölçümlerini yaygınlaştırdık. Proje denetimi konusu Ankara'da hep sorunluydu. Bu konu üzerinde yoğunlaştık ve denetimleri kurumsal işleyişe oturtmak için epey çaba harcadık.

Şube Bülteni'ni çıkarmaya başladık. Parasızlık nedeniyle periyodunu tutturamamak ta önemli sayılabilecek konulara ağırlık verdik. Örneğin özelleştirmeler ülke gündemindeydi. PTT'nin ve TEK'in özelleştirmelerine karşı iki özel sayı çıkardık. Bugün bile hâlâ o bültenlerdeki zemini aşan bir söylem yakalanabilmiş değil.

Ülke ortamı nasıldı?

1990'ların başlarında ülkede hâlâ 12 Eylül'ün izleri yaşıyordu. Ancak görece demokratik bir ortam vardı. Örneğin 1 Mayıs kutlamaları sınırlı da olsa yapılabiliyordu. TMMOB ve Odaları kısıtlı olanaklara rağmen demokrasi mücadelesi içinde aktif olarak yer alıyordu. Doğal olarak EMO ve Şubemiz de bu sürecin öznesi konumundaydı. O dönemde demokrasi mücadelesi sadece

TMMOB ve Odalarına kalmış gibiydi. Demokrasi mücadelesini ortaklaştırmak için Ankara Demokrasi Platformu oluşturulmuştu. Biz de şube olarak onun içinde yer aldık.

Ön seçim fikri nasıl gelişti?

Birinci neden: 1988'de (Meslekte Birlik Grubu'nun kazandığı) seçim yenilgisinin temel nedeni; demokrat kesimdeki dağınıklık ve Genel Kurullara sorumsuzca birden fazla listeyle gidilmesi. Yani demokrat kesimin toplam oyu fazlaydı. Ancak bölünmüş yapı nedeniyle seçim kaybedilmişti.

İkinci ve en önemli neden ise; temsil edilme konusundaki sıkıntılardı. Seçim dönemlerinde Danışma Kurulu içerisinde bir komisyon seçilir ve bu komisyon adaylar ve gruplar arasından kendince bir denge sağlayarak bir liste hazırlardı. Çoğu kez de bu durum kimseyi memnun etmezdi. Özellikle de bizim gibi genç kuşağın gerek yönetimde gerekse delege listesinde temsil edilmesi konusunda hep sıkıntılar yaşıyorduk.

İlk olarak Ön Seçim fikrini 1991 yılında kendi arkadaş çevremizde tartıştık. Gerek yönetim kurulu adaylarının gerekse delege adaylarının belirlenmesinde; daha demokratik, daha az tartışılan ve geniş bir kesimin katılımına açık bir yöntemin bulunması konusunda fikri tartışmalar yaptık. (Bu tartışmalar eş zamanlı olarak İMO Ankara Şubesi, Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nde de yapılıyordu. Hatta fikri zeminin oluşması için ortak tartışmalar da yapmıştık.) Daha sonra bu fikri Danışma Kurulu'na taşıdık ve ilk olarak ta 1992 yılında -bugünkü formata çok benzemese de uyguladık. Ardından da daha kurumsal olan bugünkü uygulamaya geçildi. 1992 yılında Ön Seçim EMO Ankara Şubesi'nin yanı sıra İMO Ankara Şubesi ve MO Ankara

Şubesi'nde de uygulandı. Ancak Ön Seçim konusunda kararlı davranan ve 1992 yılından beri istikrarlı bir şekilde bunu uygulayan tek TMMOB birimi olarak EMO Ankara Şubesi'ni gösterebiliriz.

Biraz da EMO sürecine geçelim. Ankara Şubesi Başkanlığı'ndan EMO'ya geçiş nasıl oldu? Bildiğim kadarıyla hem EMO Ankara Şube Başkanlığı hem de EMO Başkanlığı yapan tek kişisiniz. Biraz bu süreci anlatır mısınız?

Öncelikle bir düzeltme yapayım. Bu konudaki ilk örnek sevgili eski başkanımız Kaya BOZOKLAR'dır.

1996 yılı EMO Ankara Şubesi seçimlerinden sonra ben Şube Yönetim Kurulu Başkanı idim. EMO Genel Kurulu'na giderken EMO genelinde bizim gibi düşünen arkadaşlarla ortak tartışmalar yaptık ve bu tartışmalar sonucunda da DEVRİMCİ DEMOKRAT PLATFORM olarak liste çıkartma kararı aldık ve genel kurulda da başarılı olduk. Ben bir yıl süreyle hem şube başkanlığı hem de EMO'da Yönetim Kurulu sekreterliği yaptım. 1997 yılında da şubeden ayrılarak EMO'daki görevime devam ettim. Ardından yapılan 1998 ve 2000 EMO genel kurulları sonucunda da EMO Yönetim Kurulu Başkanlığı yaptım. 2002 yılında da aktif yöneticilik yaşamımı sonlandırdım. Bilindiği gibi de EMO Ankara Şubesi Yayın Kurulu ve SMM Komisyonu'nda çalışıyorum.

Biraz da farklı bir konuya geçelim. Bildiğim kadarıyla hep mesleğin içindesiniz.

Evet. Hep mühendislik yaptım ve yapmaya da devam ediyorum. Mesleğime 1984 yılında Siirt'te TPAO'nun bir gaz işleme şantiyesinde başladım. Askerliğin ardından çeşitli kuruluşlarda şantiye, proje, satış mühendisi olarak çalıştım ve yöneticilik yaptım. Özellikle bina elektroniği ve

teknolojik sistemler konusunda yurt dışında çok sayıda eğitime katıldım. Yine aynı konular üzerine değişik birimlerdeki eğitimlere eğitmen olarak katıldım. Yurtiçi ve yurt dışında çok sayıda projede tasarımcı ve uygulayıcı olarak çalıştım. 1998 yılından itibaren de kendi adıma teknolojik sistemler üzerine çalışmaktayım.

Biraz da EMO'daki yöneticilik döneminize dönelim. 1996-2002 yılları arası EMO'da yöneticilik yaptınız. Gerek arşivlerden gerekse o dönemi yaşayan arkadaşlardan bilgilenmelerimizden EMO'da oldukça geniş bir yelpazede işlerin yapıldığını görüyoruz. Biraz da onlardan bahseder misiniz?

Biz genç ve dinamik bir ekiptik. Ancak bu ekip şubede tecrübe kazanmış oda süreçlerini bilen ve öğrencilik geçmişleriyle de demokrasi mücadelesi içerisinde gelen bir yapıydı. EMO'ya oldukça büyük hizmetleri olmuş, özellikle 12 Eylül Askeri Darbesi'nden sonra bu kurumları kapanmadan bugüne getirmiş olan ve misyonunu tamamlamış bir yaş kuşağından devraldık. EMO olanakları bugüne göre oldukça kısıtlıydı. Etkinlikler daha çok yöneticilerin ve yakın çevresindeki bir grup insanın özverisi üstünden yürütülüyordu. Kısıtlı olanaklara karşın bu genç ekip önemli sayılabilecek yapısal dönüşümleri gerçekleştirdi. O dönemde enerji özelleştirmeleri gündemdediydi. Nükleer santral her zaman olduğu gibi yine gündemdediydi. Özelleştirmelere karşı hem hukuksal hem de fiili mücadeleyi örgütleyen ekiptik. Özelleştirme Karşıtı Platformu sendikalar ve kitle örgütleriyle kurduk ve ülke genelinde yaygınlaştırdık. Yine aynı şekilde Nükleer Karşıtı Platformu kurduk ve yaygınlaştırdık. Her iki platformun da kurumsal olarak sekreteryasını yürüttük.

Özelleştirmelere karşı Enerji Raporları hazırlandı ve ciddi bir kamuoyu desteği sağlandı. EMO, tarihinde en çok bu dönemde medyada yer aldı. O dönem içerisinde Türkiye'nin hemen hemen bütün illerine gerek EMO etkinliklerine katılmak gerekse yerel örgütlerin etkinliklerine katılmak için 200.000 km yol yaptığımızı biliyorum. Bunda o dönemdeki genç ekibin rolü olmakla birlikte konjonktür de buna uygundu. Bu etkinlikler EMO'nun tüm birimlerinde eş zamanlı yapıldı. Özelleştirmelere karşı ciddi hukuksal başarılar da elde edildi. Daha önceleri İstanbul'un Anadolu yakası elektrik işletmesinin AKTAŞ'a devredilmesine karşı EMO İstanbul Şubesi tarafından başlatılan hukuksal mücadele ısrarla sürdürüldü ve AKTAŞ'ın kamuya yeniden kazandırılması sağlandı. Yİ, YİD vb uygulamalara karşı yine ciddi hukuksal başarılar elde edildi.

Mesleki anlamda başta proje denetimlerinde kurumsal bir işleyişin altyapısı, test ve ölçümleme hizmetleriyle ilgili düzenlemeler, asansör denetimleriyle ilgili ilk düzenlemeler, meslek içi eğitimlerin altyapısı aynı dönemlerde oluşturuldu. Uzunca aradan sonra EMO Dergisi düzenli olarak çıkarıldı ve içerik olarak daha geniş bir üye kesimine yanıt verecek şekilde geliştirildi. Bugün gelenekselleşmiş olan Enerji

Sempozyumları yine aynı dönemde -1996 yılında- başlatıldı ve ülke kamuoyu açısından kabul edilebilir bir kurumsal yapıya kavuşturuldu. Bu yıl ikincisini EMO Ankara Şubesi'nin düzenlediği Kamu Girişimciliği Çalıştayı'nın ilki on yıl önce TMMOB adına EMO İstanbul şubesi tarafından gerçekleştirildi. Ben de bu çalıştayın yürütme kurulundaydım. Daha bir dizi etkinlik yapıldı. Ben bu süreçte 12 Eylül'den sonraki I. Yapısal Dönüşüm Süreci diyorum.

Peki biraz da güncel dönelim. Bugünkü EMO Ankara Şubesi ve EMO etkinliklerini değerlendirilim.

İtiraf etmeliyim ki bugünkü EMO Ankara Şubesi etkinlikleri bizim dönemimizi aşan bir noktadadır. Gerek nitelik olarak gerekse katılım olarak oldukça iyi etkinlikler gerçekleştirildi. Daha önceleri şube merkezine sıkıştırılmış olan etkinlikler tüm şube coğrafyasına yayıldı. Pasif konumdaki temsilcilikler aktif hale geldi ve kendilerine güvenleri arttı. Geçtiğimiz dönemlerde başlatılan Yaz Okulu, Mühendislik Geliştirme Eğitimleri, Meslek İçi Eğitimler EMO Ankara Şubesi'nin ayrı bir Eğitim Merkezi organizasyonu ile kurumsal bir kimliğe de büründü. EMO Ankara Şubesi'nde yeni bir DEVRİM yaşıyor diyebiliriz.

Şüphesiz ki; EMO bünyesindeki meslek alt disiplinlerinin mesleki ihtiyaçlarının tümüyle karşılandığı söylenemez ancak çözümler konusunda iyi bir altyapı oluşturulduğunu söyleyebiliriz. Özellikle SMM Belgelendirilmesi konusunda EMO Ankara Şubesi'nin yaptığı çalışmalar son derece önemliydi ve tüm EMO şubelerince de benimsendi. Elektronik ve Elektrik-Elektronik Mühendislerinin SMM sorunu tam anlamda çözülmese de bir şekilde çözüldü. Üye sayısı 40.000'e dayanmış bir örgütte SMM belgesinin sadece Elektrik Mühendisliği unvanlı üyelerle sınırlanmış olması ciddi bir açmazdı.

Peki ya EMO?

Şimdi çok fazla spekülasyon tartışmalarına girmeye gerek yok. Birkaç noktanın altını çizmek istiyorum. EMO Yönetiminde olan bir grup arkadaşımız maalesef EMO Ankara Şubesi'ndeki Ön Seçim süreçlerinde kalmışlardır. Ön Seçimi kaybetmiş olmayı kabullenememişlerdir. Son birkaç ay öncesine kadar da sanki burada farklı bir yapı varmışçasına onunla mücadele etme gibi bir yanılgıya düşmüşlerdir. Oysa EMO Ankara Şubesi yönetimi Ön Seçim sürecinden geçmiş, EMO Ankara Şubesi Genel Kurulu'nda tüm demokratların desteğini almış meşru bir yönetimdir. Tüm olan bitene baktığımızda 'şık olmayan bir durumla' karşı karşıya olduğumuzu söyleyebiliriz. Etkinlikler anlamında baktığımızda EMO'da geçmiş dönemlere göre 'bir profil düşüklüğü' olduğunu söyleyebiliriz. Son yapılan Enerji Sempozyumu benim için bir hayal kırıklığıydı. Gerek içerik gerekse katılım olarak iyi değildi. Elbette olanı biteni EMO Genel Kurulu'nda konuşacağız. Bu yüzden detaylandırmaya gerek yok. Sürecin kötü olan yanı; bu dönem EMO'da örgüt içi demokrasi yani EMO iç hukukunun zedelenmiş

olmasıdır. Yanlış hedefler üstüne odaklanılmış, yol arkadaşlarının arasında olmaması gereken olaylara neden olunmuştur. Bunlar değişik platformlarda dile getirildiğinden tekrar etmeyi anlamlı bulmuyorum. Bu kadar kırıp dökmeye gerek olmadığını düşünüyorum. Kırmaya, dökmeye çalıştığın kim? Düşman mı? Hayır. Eskilerin bir lafı vardır. 'Mahkeme Kadiya Mülk Değil' diye. Yöneticiler kendilerini kurumun sahibi olarak görmeye başlamışlarsa durum ciddi demektir. Bugün birileri sanki bu kurumun sahibi de EMO Ankara Şubesi Yönetimi onların arsasına gece kondu yapıyor muamelesi görüyor.

Oysa EMO gibi demokrasi mücadelesinde bayraklaşmış bir kurumda bu türden ilişkilerin yaşanmaması gerekiyor. EMO'nun kamuoyundaki saygınlığı zedelenmiştir. İç iktidar mücadeleleriyle zaman geçirme yanılgısına düşülmüştür. Bu arada da demokratik merkezîyetçiliğin demokratiklik kısmı da ortadan kalkmıştır. Üyeler hiçbir şekilde tasvip etmedikleri bir suni tartışmanın yandaşı yapılmaya çalışılmıştır. Oysa ortada koskocaman önemli bir örgütün iki yılı önemli olmayan detaylara takılarak ziyan edilmiştir. Oysa geçen dönemki ön seçimi DDP'nin desteklediği bugünkü şube yönetimi değil de diğer liste kazansaydı ben yine de gönül

rahatlığıyla çalışmalarına katılırdım. Çünkü burası benim odam ve başka EMO yok. Kısacası söz konusu EMO ise geriye teferruattır. Teferruata takılmamak gerekir.

Çünkü ülke gerçekliği düşünülürken AKP'nin son derece sistematik bir iktidar planı hayata geçiyor. Önce hükümet, ardından Cumhurbaşkanlığı sonra tek tek kurumlar dinci kuşatma altında. Sosyal olan her şey yok edilmiş, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik vb temel ihtiyaçlar, piyasanın kâr hırsına terk edilmiş durumda. Cumhuriyet devrimlerinin kazanımları bir bir elden gidiyor. Demokrasi güçleri dağılık. Geçmişten daha fazla demokrasi yanlısı güçlerin birlikteliğine ihtiyaç var. Türkiye'de dinci kuşatmanın etkili olamadığı kaç tane sığınacak limanımız kaldı, TMMOB ve odalarından başka? Yani hedef EMO içinde 'düşman yaratma' değil EMO'yu demokratik bir mevzii olarak koruma ve güçlendirme hedefidir. Şimdi demokrasi yanlısı güçlerin omuz omuza verme zamanıdır.

Geleceğe yönelik olarak; EMO'da şubelerden başlayarak kökten bir yapısal dönüşüme ihtiyaç var. EMO birimlerinin de böyle bir potansiyele sahip olduğunu düşünüyorum. Yukarıda 1990'ların ortalarından sonraki süreci, I. Yapısal Dönüşüm süreci olarak tanımlamıştım. Şimdi II. Yapısal Dönüşüm sürecine ihtiyaç var. Yani hem düşünsel hem de kadrolar olarak yenileşmeye ihtiyaç var.

Çok teşekkür ederiz. Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

Ben de şahsınıza ve Şube Yönetim Kurulu'na teşekkür eder, başarılı çalışmalarınızın devamını dilerim. Daha yapacak çok işiniz var. Yolunuz uzun. Yolunuz açık olsun.